

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”. Rom. 10, 15.

Anul IV.

București.

No. 5.

**Reprezentanții Comunităților Evang. A. Z. Ș. din România,
la Adunarea Generală din București, 9—14 Sept. a. c.**

In slânga și dreapta fr. Paulini sunt frații C. S. Longacre secretar
al Depart. Libertății religioase din Washington și W. E. Read secretar
al Depart. Misiunii Externe din Berna.

Cum se vestește solia Evangheliei în toată lumea.¹⁾

Regret, că nu am fost cu Dv. în Sabat, când trebuia să fiu de fapt aci. Am suferit o carantină la Constantinopol.

Mă bucur, că acum pot vedea fețele câtorva fraji din București. Odată cu aceasta doresc să transmit salutul frajilor din America. Frajii s'au bucurat foarte mult de rapoartele ce le-au venit din România, trimise de fr. P. P. Paulini în care arată, că în anul trecut au fost câștigate pentru mântuire 1000 de suflete. Frajii se gândesc anul acesta îndeosebi la lucrarea din Europa. Căci anul acesta se împlinesc 50 de ani de când frajii din America au trimis pe primul misionar în Europa. Frajii au numit anul acesta „an jubilar de aur“.

Pe unde am trecut am întâlnit mulți credincioși și toți acești credincioși aveau o singură dorință, să vadă pe Isus în curând. M'am bucurat foarte mult de acest fapt. Deși sunt locuitor al Americii, însă sunt European, fiindcă am copilărit aci.

În anul 1906 am părăsit Europa pentru lucrarea din Australia. Mă bucur că după atâția ani, 18 ani, Spiritul Sfânt a făcut mare lucrare în Europa. Pe când încă eram în școala misionară, ascultam cu multă atenție rapoartele ce ne sosiau din partea fr. Conradi despre lucrarea din Europa. Pe atunci nu se raportă nimic despre România. Azi România numără peste 5000 de suflete.

1) Cuvântarea fratelui Cecil K. Meyers, Secr. ajutor al Conf. Generale a A. Z. Ș. finută în seara zilei de Marți 6 Aug. 1924, ora 8 jum. în adunarea Comunității din Str. Labirint No. 116.

Voiesc acum să vă istorisesc despre unele lucruri văzute de mine personal în lucrarea misionară din Australia, pe care Dumnezeu o săvârșește și acolo. Înainte de acestea voiu citi textul ce se află în Evanghelia după Matei cap. 28, 18—20: „Și apropiindu-se Isus le vorbi zicând: datu-Mi-s'a orice putere în cer și pe pământ. Mergând faceți ucenici toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit, învățându-i să păzească toate câte v'am poruncit. „Și iată Eu sunt cu voi toate zilele până la sfârșitul veacului“.

Tocmai acesta e programul pe care Domnul l'a întocmit în acest timp de apoi. Este un program minunat, ce trebuie adus la îndeplinire. Dar vreau în deosebi să vă mai spun ceva. În textul citit se spune că nu numai cuvântul trebuie dus, ci pe Isus însuși. Astfel deci, dacă Domnul e cu noi, noi trebuie să-L luăm pe El cu noi în lume. Vieața creștină altfel nu s'ar da pe față, dacă Domnul nu ar fi cu noi. Când vestitorii merg în lume ei poartă puterea Lui. Dacă Domnul e cu noi, purtăm cu noi pe Isus.

Voiu istorisi acum cum a venit adevărul Domnului în familia noastră. Eu am fost născut tocmai din împlinirea acestui program. Am primit adevărul în Calcuta, India. Mama a primit adevărul în India. Mi-aduc foarte bine aminte cum a venit Domnul în familia noastră.

Intr'o dimineață bătu la ușa noastră un vânzător de cărți (colportor) indian. Eu eram un băieșag cam de vre-o 10 ani și am urmat până a-

fară la uşe pe mama mea. Omul băgă mâna în buzunar şi scoase un prospect (mostră) de cărţi pe care îl arătă mamei mele invitând-o să cumpere, spunând că Domnul vrea să pregătească un popor pentru venirea Sa. Mama ascultă cu mare atenţie şi se înscrie pentru această carte, apoi el băgă din nou mâna sa în buzunar şi oferî mamei mele o altă carte imbiind-o să se aboneze şi pentru această. Eu presupun că dacă buzunarul ar fi fost mai mare, ca să încapă mai mult, mama mea ar fi cheltuit toţi banii, ce-i aveă pentru trebuinţele familiei.

Amintesc lucrurile acestea cum misionarii trebuie să ia pe Domnul cu ei. Astfel odată cu acel colporteur Dumnezeu a venit în inima mamei mele şi a copiilor ei. Mama încă şi azi este misionară în Fidji; dânsa conduce o şcoală de fete. Afară de mine mai sunt încă doi fraji predicatori. Eu şi toţi aceştia suntem roadele acelu colporteur. Astfel vedem că cel mai mic lucru făcut pentru Domnul, aduce roade binefăcătoare.

Eu însumi mi-am avut program în lucrarea Adventiştilor. Eu m'am născut în India. Am venit apoi în Europa să fac studiile (şcoala). Soţia mea s'a născut în America; fiul meu s'a născut în Noua Zeelandă (Oceania); iar fetiţa mea mai mică s'a născut în Australia.

Vedeţi, deci, chiar familia mea reprezintă mai multe naţiuni depe pământ. Mai în urmă am ajuns misionar pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Plecând din America în Australia, acolo am lucrat 15 ani între indigenii din acele locuri. Acolo avem pe cei mai de jos oameni ai pământului, în ce priveşte cultura. Această rassă se stinge trep-

ta. Acolo sunt 80.000 din aceşti indigeni, restul din populaţie o formează europenii. Dar noi credem că Dumnezeu va câştiga multe inimi dintre aceştia pentru Solia Sa. Fraji au început mai de mult lucrarea acolo. Cum am mai amintit, aceştia sunt cei mai de jos în cultură. Ei nu se pricep să-şi construească o casă; nu ştiu să se spele; sunt ca şi vitele; umblă încoaci şi încolo fără rost şi adăpost. Ei mănâncă şerpi, şopârle şi rădăcini.

Mi-aduc bine aminte când am văzut pentru prima dată aceste popoare. Domnul Hristos poate să facă ceva din aceştia. Avem multe comunităţi între aceşti locuitori. Întâi am clădit staţiuni misionare; misionarii le-au clădit case şi i-au învăţat cum să locuească în case. Multe inimi au fost câştigate dintre ei pentru Domnul. Dumnezeu face lucrarea Sa prin noi... Se poate vedea schimbarea chiar de pe feţele lor. Dumnezeu le-a luat înfăţişarea lor de sălbateci de mai'nainte şi le-a pus în loc o privire blândă, ce radiază de iubire. Dacă aţi putea să vedeţi numai ce lucrare se face între aceştia, atunci v'aţi putea da seama mai bine de solia ce se vesteşte azi către toţi.

Azi lucrez printre cei ce mai înainte mâncau carne de om şi beau sânge de om. Vă volu istorisi acum felul cum se procedează cu lucrarea între aceşti sălbateci.

În Nouile Hebride a fost trimis un misionar chiar la aceşti antropofagi. Fratele trimis se numia Parker. Cum a debarcat fratele în ţinutul lor, a şi fost înconjurat de aceştia şi pipăit să vadă, dacă e gras cumva pentru ca să poată fi mâncat. Chiar în acele zile indigenii aveau mari sărbători. Fratele Parker ne-a scris despre această

întâmplare. Eu am cefit cu multă iubire cele scrise de fr. Parker și fratele s'a simțit fericit că nu e gras, ci slab ca și vacile lui Faraon. Mă bucur că Dumnezeu trimite oameni potriviji în locurile acelea de felul fratelui Parker. Înțelegem deci că nu e puțin curaj a merge în asemenea ținuturi. Ei cred făgăduințelor lui Dumnezeu, că Domnul e cu ei și că e în stare să-i apere de acești sălbateci. Mai pot să vă istorisesc cecece am văzut personal, cu ochii mei.

Acum 4 ani mă găseam în Insulele Solomon. Călătoriam cu o luntre a misiunii noastre, care eră ceva mai lungă decât adunarea aceea. Misionarii se folosesc foarte mult de aceste luntre pentru ca să poată duce solia depe o insulă la alta. Am sosit într'un loc unde am lucrat 6 luni. Sosirea mea fu tocmai Vineri. În Sabat trebuia să aibă loc o adunare cu acei oameni. Ei au sunat dintr'un corn mare, ca oamenii să vină la adunare. Acolo nu se găsiă un local de adunare cum se cuvine, ci eră un loc neacoperit și pe jos nu eră pardoseală ca aci.

Nu voiu uită nici odată adunarea din acea zi de Sabat: Oamenii veniau în pielea goală și tatuaji cu fel de fel de desenuri pe corp și obraz. Ei au un păr negru, des și stă țeapăn în sus. Deși fețele și pielea sunt negre, ei își dau pe buze cu roșu, iar pe cap cu un fel de clei, și corpullor e negru și gol. O vedere cât se poate mai înspăimântătoare și curioasă. Ei veneau cu găini, și alte animale, cu tot ayutul lor. M'am bucurat foarte mult că le-am vorbit de Hristos, printr'un

traducător, cum El s'a coborât din mărirea Sa și a suferit aci între noi și pentru ei, pentru acești păcătoși. Ei nu pricepeau ce este iubire. Când aud de iubirea lui Hristos, li se îmoaie până și inima lor de sălbateci. Am primit multe scrisori dela oamenii de acolo.

Frații înființară în acele părți școli unde îi învăță să scrie și să cetească și să traducă până și Biblia. În mai puțin de 4 ani câțiva din acei oameni au învățat să cetească și să scrie englezește. Am scris fraților ce a făcut Isus și ei se bucură, că fac parte din poporul care așteaptă venirea Domnului. Ei sunt oameni cari câștigă mari biruințe în vieța lor.

Am fost într'un sat unde, după ora de predică, fiecare a început să-și povestească experiențele lor. Lucru e neobișnuit acolo ca adunarea să țină numai 3—4 ore. Ei nu se împacă până când nu spune fiecare câte o experiență. Am văzut pe unul, care abia se așezase jos când se și sculă o altă persoană îmbiind pe celce a terminat experiența să mai istorisească încă ceva. Adunarea la ei ia foarte mult timp. Experiența unui șef de trib a fost mai remarcată între alte experiențe. El zise: „Acum avui ocazia să simt că fiii acestui trib sunt foarte păcătoși. Înainte vreme eu vânam oameni și le luam țeasta cu scăfârlia capului. Am peste 100 de capete și mai bine“. El eră un om mare și voinc, el spuneă că se simte foarte vesel, de când Isus a venit în inima lui.

„Vrei să auzi străinule cum a venit Isus în inima mea? Eu am auzit de voi, când erați încă la depărtare de 60 mile (190) km. de aci, și am mai auzit cu acea ocazie că Adventiștii fac o lucrare minunată. Am mai au-

zit că ei învață pe necredincioși și rășboinici, să iubească pe vrăjmașii lor. Într'o zi îmi veni o voce care-mi vorbi atât de puternic încât m'am simțit obligat să trimet pe unii dintre oamenii mei să caute pe misionari. Trimișii s'au înapoiat zicându-mi că misionarii vor veni cât de curând. Am mai repetat acest fapt iarăș și iarăș. Au trecut 6 luni și misionarii tot nu mai veniră. Vocea mi-a zis să trimit din nou după misionari. Aceasta s'a repetat în felul acesta 2 ani până când într'o zi m'am hotărît din nou să trimet pe oamenii mei la misionari. Tocmai în timpul când oamenii erau plecați în căutarea misionarilor, câțiva din vrăjmașii voștri m'au avertizat contra voastră. Ziceau că voi albiți căutați să ne țineți ca sclavi și să ne acaparați avutul nostru îndeosebi nucile de cocos și să ne prădați. În felul acesta se manifestă puterea albilor, spuneau ei. Eu am prins atunci o groază și m'am întristat. Mă gândeam că dacă ar veni trimișii mei tot cu răspunsul că misionarii sunt ocupați, ar fi bine. Însă de astă dată misionarii au venit. Pentru că eu i-am chemat am trebuit să fiu politicoș față de ei. Negrul se uită fix în ochii mei și mi spuse că iubește foarte mult pe misionari, și că acum este convins că aceea ce au vorbit contra noastră erau vrăjmașii noștri. Bătrânul a recunoscut vocea ca venind de sus, dela Dumnezeu.

Bătrânul mi-a strâns mâna la plecare și eu plin de iubire către el i-am strâns-o cu mult drag, ca și când presimțiam că nu mă voi mai întâlni cu el. Azi bătrânul șef de trib este mort. La câteva luni după aceea, într'o zi, pe când bătrânul mergea pe drum, pela umbră,

unul dintre dușmanii tribului l'a lovit în cap și a fost transportat la stațiunea misionară. A suferit foarte mult. Misionarii i-au spus că el acum va trebui să moară. A trimes după fiul său. Bătrânul zise fiului său: „Fiul meu, tu știi ce schimbare s'a făcut cu mine de când am devenit adventist. Altă dată țiași fi spus să te răsbuni asupra acelora cari m'au rănit pe mine. Fiul meu, tu o să ajungi șeful poporului meu, tu să umbli însă în căile lui Dumnezeu, să fii credincios până la moarte, și când odată voiu deschide ochii din nou să pot vedeă printre ochii poporului meu și ochii tăi“. Puțin după aceasta a murit. Nu este aceasta oare o minune, că un om sălbatec să angajeze pe fiul său să fie credincios? Nu este aceasta o dovadă temeinică, că Dumnezeu e cu solia aceea? Odată cu solia oamenii mai primesc în inima lor și pe Isus. Acesta e un lucru necesar pentru noi în această adunare ca să vedem ce a făcut Dumnezeu cu acei oameni. Și noi trebuie să avem puterea aceea. Vom fi asemenea Domnului dacă vom luă aminte la spusele lui: „Fiți desăvârșiți, precum Tatăl vostru, Cel din ceruri desăvârșit este.“

(Va urmă)

„Curierul Misionar“

Foaie bilunară.

Director: P. P. PAULINI

Membrii: { ST. DEMETRESCU
 { A. WEGNER

Edit. și Red. respon.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 4. — Abon. pe un an Lei 24.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

A doua Adunare Generală a Uniunii Adventiștilor de Z. Ș. din România.

PRIMA ȘEDINȚĂ. — JOI 11 SEPT. 1924 A. M.

Ședința se deschide la ora 10.30 a. m. sub președinția fratelui P. P. Paulini, președinte. Cântându-se cântarea „Lucrarea Doamne este-a Ta”, fratele Șt. Demetrescu a fost invitat să înalțe rugăciunea.

Fratele Paulini citește din Ps. 96, exprimând recunoștința sa către Dumnezeu pentru felul cum Dumnezeu a dovedit marea Sa iubire față de noi încât a îndelungit harul Său în cursul acestor patru ani dela organizarea Uniunii Române, salvând mii de suflete dela păcat.

Se face apelul delegaților, cari sunt în număr de:

16	pentru conf.	Muntenia,
15	"	Moldova,
16	"	Transilvania, și
6	"	Banat-Crișana.

Total 53 delegați.

Raportul președintelui.

Președintele prezintă adunării pe frații cari cu alături dragoste au binevoit să vină în mijlocul nostru, și anume: C. S. Longacre, secretar pentru libertatea religioasă dela Conferința Generală din Washington și W. E. Read, secretar pentru Misiunea Externă dela Diviziunea Europeană, din Berna.

Președintele arată că scopul acestei Adunări Generale e ca în legătură cu lucrările administrative să ne consacram pe altarul lui Dumnezeu și să facem planuri pentru progresul lucrării Lui.

În cazul pierderii prin deces a fratelui Nielsen, șef tehnic al tipografiei noastre, se încredințează Comitetului de hotăriri să concretizeze exprimarea sentimentelor noastre față de familia fratelui Nielsen.

Pentru că Inaltele Autorități au binevoit ca în conformitate cu Legile Țării să ne dea libertatea de a ține această adunare generală, Președintele e de părere ca formularea mulțumirilor noastre față de Inalta Cărmuire să se încredințeze Comitetului de rezoluții.

Președintele arată că avem de mulțumit lui Dumnezeu pentru că ne-a păstrat cu mâna Sa tare, sprijinind pe lucrători să câștige multe suflete.

Raportul statistic cu privire la mișcarea membrilor este următorul:

Constituirea Uniunii s'a făcut în anul 1920 cu 1985 membri. La sfârșitul anului 1920 aveam un câștig net de 555 suflete cu 2540 membri. La sfârșitul anului 1921 aveam un câștig net de 685 suflete cu un număr de 3225 membri. La sfârșitul anului 1922 aveam un câștig net de 570 suflete cu un număr de 3795 membri. La sfârșitul anului 1923 aveam un câștig net de 739 suflete cu un număr de 4545 membri. În primele 6 luni ale anului 1924 am avut un câștig net de 413 suflete, numărul membrilor atingând cifra de 4947, iar în ziua Adunării numărul membrilor a întrecut cifra de 5000.

Fratele Read scoate în evidență progresul făcut în Uniunea Română în câștigarea de suflete și propune ca fiecare membru al Comunității să-și facă o țintă din a câștiga în cursul anului următor, câte un suflet.

Apoi se exprimă recunoștință față de Dumnezeu pentru acest minunat progres ce El ne-a ajutat să vedem.

Prin unanimitate de vot se aleg apoi următoarele comitee:

Comitetul de planuri și rezoluții,

format din W. E. Read, Șt. Demetrescu, A. Wegner, P. Hermann, Prof. Gaede, Dr. Ev. Pascu, C. Popescu, Al. Darie, P. Păunescu, D. Florea și Oscar Fasnacht.

Comitetul de numiri,

format din C. S. Longacre, I. Stroescu, C. Pleșoianu, Karol Lovas, G. Stoican, Prof. Gaede și Kessel.

Comitetul de acreditări,

format din C. S. Longacre, G. Spulber, C. Ouatu, G. Teodorescu și E. Seefried.

Comitetul pentru distribuirea lucrătorilor în câmp,

format din noul comitet al Uniunii.

Ședința se ridică la ora 12.10 cu rugăciunea exprimată de fr. Ilie Stroescu.

A DOUA ȘEDINȚĂ. — JOI 11 SEPT. 1924 P. M.

Ședința se deschide sub președinția fratelui P. P. Paulini prin cântarea 138 și cu rugăciune de frațele D. Florea. Procesul verbal asupra ședinței precedente este citit și adoptat cu unanimitate de voturi.

Raportului Cassierului.

Intrările generale în cele patru Conferințe cari alcătuiesc Uniunea au fost următoarele:

In anul 1920	Lei	798,311.00
" " 1921	"	1,389,975.00
" " 1922	"	2,429,505.03
" " 1923	"	4,157,440.30
" " 1924	"	2,567,799.11

La acest raport Fratele Paulini observă că Domnul a binecuvântat inima fiilor Lui ca să-și facă datoria, și să dea indemnul ca și pentru viitor să se stăruiească spre înțelegeră și practicarea celor scrise în Maleachi 3,10. Raportul este primit cu unanimitate de voturi.

Raportul financiar al Uniunii fără Conferințe e următorul:

In 1920	Intrări	57,278.56
	Cheltueli	65,847.90
	Deficit	8,569.34

acoperit prin acordare dela Conf. Muntenia.

In 1921	Intrări	96,528.49
	Cheltueli	142,206.81
	Deficit	45,678.32

acoperit prin acordare dela Conf. Muntenia.

In 1922	Intrări	158,363.85
	Cheltueli	205,717.54
	Deficit	47,353.69

acoperit prin acordare dela Conf. Muntenia.

In 1923	Intrări	285,846.80
	Cheltueli	283,846.80
	Excedent	2,000.00

Președintele roagă stăruitor pe toți membrii Uniunii ca să-și facă o țintă din a întreține prin propriile lor puteri financiare lucrarea de evanghelizare întreprinsă prin Conferințe, așa fel în cât aceste conferințe să nu prezinte deficite.

Cu unanimitate de voturi și acest raport este primit.

La ora 5.30 ședința se suspendă încheindu-se cu cântarea 111 și rugăciune de fr. Radu Pleșea.

ȘEDINȚA TREIA. — VINERI 12 SEPT. 1924 A. M.

Adunarea se deschide sub președinția Fr. P. P. Paulini cu cântarea No. 3 și rugăciunea de Fr. I. Toma.

Raportul ședinței precedente este primit cu unanimitatea de voturi.

Comitetul de hotăriri prezintă un raport parțial.

Prima hotărre:

„Având în vedere binecuvântarea lui Dumnezeu, care în ultimii patru ani a păstrat pace în țara noastră și — cu toate greutățile și piedicile întâmpinate — ne-a dăruit progrese mari, atât în ce privește numărul de membrii, cât și în ce privește finanțele Uniunii noastre: cu bucurie ne simțim determinați să aducem profundă mulțumire lui Dumnezeu și să ne consacram Lui din nou pentru o și mai zealoasă activitate pe viitor, la care cu toții rugăm pe Dumnezeu să ne dea binecuvântarea supremă a Spiritului Său“.

Frații Longacre și Read observă că trebuie să ne consacram lui Dumnezeu.

Adunarea votează această hotărre cântând în picioare cântarea de laudă „Doamne Sfinte te mărim“.

A doua hotărre:

„Având în vedere, că predicarea Evangheliei pentru mântuirea sufletelor este în România nu numai de dată recentă, dar și o lucrare cu totul nouă și necunoscută până aci în țara noastră; fiind să prezentăm mulțumirile noastre fraților dela Conferința Generală și dela Diviziunea Europeană, că nu au pregetat a ne veni mereu în ajutor atât cu sfaturile îndelungatei lor experiențe, cât și cu toate cele necesare progresului Evangheliei“.

Fr. Paulini exprimă recunoștința Uniunii pentru sprijinul pe care ni l-au dat și Conferința Generală și Diviziunea Europeană. Fr. Longacre spune că recunoștința noastră se arată și prin felul cum am folosit, spre progresul lucrării, ajutorul dat. Fr. Read spune că recunoștința noastră se va dovedi atunci când cele două instituții, Casa de Editură și Școala, vor ajunge la maximum de dezvoltare, adică atunci când Tipografia va trebui să lucreze ziua și noaptea spre a corespunde cerințelor lucrării și când în Școală va intra mult tineret, spre a se forma alături pentru predi-

care, cât și pentru vânzarea literaturii noastre.

Rezoluția este primită cu unanimitate de voturi.

A treia hotărîre:

„Am resimțit cu toții în mod dureros pierderea prin deces a iubitului nostru frate Nielsen, al cărui început de activitate ne îndreptăția să așteptăm că dânsul avea să fie de mare folos în lucrarea misionară în poporul românesc, în mijlocul căruia venise părăsind patria sa. Dorim cu toții, ca plăcuta și iubitoarea amintire pe care o păstrăm fratelui Nielsen să constituie — împreună cu celelalte dela Dumnezeu — o mângâiere din partea noastră pentru familia sa”.

Fr. Paulini și Lovăș intervin cu aprecieri asupra acestei hotărîri, care apoi este primită cu unanimitate de voturi.

Departamentul Misiunii Interne.

Fratele P. Păunescu secretarul acestui departament pentru Uniunea Română, prezintă raportul său.

Dumnezeu dorește ca „toți să fie la lucru” pentru salvarea sufletelor.

Raportul asupra activității pe cei patru ani trecuți arată o activitate crescândă, pentru care lucru trebuie să mulțumim lui Dumnezeu. Dar întrucât nu tot ce se poate face s'a făcut, să stăruim ca în această direcție să creștem până la maximum.

În perioada celor patru ani s'a început în Uniunea Română și experiența consecutivă cu campania de toamnă, săptămâna și ziua mare, precum și săptămâna de abnegație, prin cari, lucrarea Domnului să poată progresa. Aceste diferite campanii au procurat lucrării un sprijin crescând.

Fr. Paulini arată că lucrarea misiunii interne a primit un nou avânt prin noile îndrumări date de conducătorii lucrării, și arată speranța sa, că pe viitor acest departament al Misiunii Interne va putea prezenta un raport mult superior.

Fr. Read spune că fiecare comunitate trebuie așa fel organizată, încât fiecare comunitate să simtă asupra sa răspunderea de a contribui la încheierea lucrării.

Raportul este primit cu unanimitate de voturi.

Adunarea se încheie cu cântarea No. 3 și rugăciunea de fratele Păunescu.

ȘEDINȚA PATRA. — VINERI 12 SEPT. 1924 P. M.

Ședința se deschide sub președinția fratelui Paulini cu o cântare, și rugăciunea de fratele Darie.

Raportul ședinței precedente e primit cu unanimitate de voturi.

Departamentul Tineretului

arată că în decursul celor patru ani trecuți lucrarea între tineret de asemenea a mers crescând. Astfel că prin numirea în anul 1923 a secretarilor pentru tineret în Conferințe, numărul membrilor Cercului Tinerimii și numărul Cercurilor, s'a dublat.

Departamentul Școlii de Sabat.

Fratele Fasnacht arată că Școala de Sabat este un admirabil mijloc pentru dezvoltarea sufletescă a credincioșilor și un sprijinitor al câmpurilor misionare prin darurile ce aduce.

La noi în cei patru ani numărul Școlilor de Sabat și numărul membrilor a crescut multumitor.

Rapoartele amândouă sunt primite cu unanimitate de voturi.

Departamentul Editurii.

Fratele Pleșea arată că în 1920 vânzările se ridicau la valoarea de Lei 101.782.60. Anul 1922 a fost cel mai fructuos arătând o vânzare de Lei 1.635.172.50. Pentru cele opte luni din 1924 vânzarea se ridică la suma de lei 1.096.516.

Sperând însă că ramura colportajului va fi dezvoltată, credem, că pe viitor să putem fi în mai mare progres.

Raportul a fost primit cu unanimitate de voturi.

Conferința Moldova.

Fr. St. Demetrescu arată că deși dificultățile s'au ridicat în aceea Conferință mai ales pentru că lucrarea eră necunoscută în multe părți, totuși, dela 235 membri în 1920 s'a ajuns ca în Conferința Moldova să avem în zilele de față 1500 membri.

Conferința Transilvania.

Fr. A. Wegner arată că cifrele statistice reprezintă rugăciune, muncă și suferință din partea luptătorilor credincioși ai Conferinței Transilvania. Prin activitatea de redeschitare întreprinsă în ultimul timp

în Comunități, multe suflete sunt câștigate pentru Domnul.

Speră că în cursul celor patru ani viitori fiecare Conferință să ajungă, în numărul membrilor, cât e Uniunea în zilele de față.

Câmpul Misionar Banat-Crișana.

Fr. P. Hermann spune că deși până de curând Câmpul a avut nevoie de sprijinul Uniunii totuși în curând va ajunge destul de tare spre a putea să se susțină singur, deoarece sunt frumoase speranțe pentru viitor.

Comitetul de hotărâri prezintă,

Hotărârea patra:

Colportajul e o lucrare misionară de primul rang, atât pentru câștigarea sufletelor, cât și pentru clădirea membrilor prin interesante experiențe. Mulțumind lui Dumnezeu, că ne-a dat pulina să ne procurăm prin propria noastră Casă de Editură toată literatura necesară răspândirii soliei, recunoaștem însă, că pentru o lucrare misionară corespunzătoare, avem lipsă de numărul de colportori devotați și activi, cari să dea lucrării acesteia dezvoltarea recomandată de Spiritul Profetic.

În consecință propunem următoarele:

1. Președinții Conferințelor noastre și ceilalți lucrători să lucreze împreună cu secretarii ramurei Colportajului pentru a face pe toți membrii noștri să înțeleagă importanța acestei lucrări misionare.

2. Toți cei cu servicii în birourile Conferințelor noastre să amintească mereu membrilor noștri despre importanța colportajului, atât în corespondența lor, cât și prin exemplul practic.

3. Lucrătorii din toate Conferințele noastre să fie invitați a dovedi mai multă activitate întru răspândirea scrierilor noastre, și a veghiă ca toți membrii noștri să și le procure și să le studieze.

4. La adunările noastre anuale sau generale să se dea lucrării de colportare toată atențiunea meritată.

5. Predicatorii și Profesorii noștri să fie invitați a formă în tineret idei înalte despre marea misiune a colportorului.

În discuția asupra acesteia, intervin fr. Longacre, Read, Paulini și alți frați, în urma căreia se dovedește cu prisosință că deși sunt greutăți în lucrarea de răspândire a literaturii totuși sunt speranțe bune

pentru viitor, inima fraților fiind plină de curaj și iubire pentru Domnul.

Hotărârea este primită cu unanimitate de voturi.

Comitetul de numiri

propune următoarele nume:

Președinte al Uniunii: P. P. Paulini.

Secretar: Florea Dumitru.

Cassier și revizor al registrelor: Oscar Fasnacht.

Secretar pentru Misiunea Internă: P. Păunescu.

Secretar pentru Dep. Tineretului: M. Manea.

Secr. Interim pentru Școala de Sabat: Oscar Fasnacht și Elma Gaede.

Comitetul Uniunii: P. P. Paulini, Șt. Demetrescu, A. Wegner, P. Hermann, O. Fasnacht, Ilie Stroescu, G. Stoican, P. Gaede și Florea Dumitru.

Departamentul pentru libertatea Culturii: Secretar P. P. Paulini în colaborare cu Șt. Demetrescu, P. Hermann și J. Bauer.

Casa de Editură.

Comitet: Comitetul Uniunii.

Administratori: P. P. Paulini, O. Fasnacht, R. Pleșea, ultimul având sarcina casieriei și contabilității, ca și supravegherea librăriei și tipografiei.

Comitetul de Redacție: P. P. Paulini, Șt. Demetrescu și Dr. Ev. Pascu.

Editor și redactor responsabil: D. Florea.

Supraveghetor al atelierului tipografic: Andrei Hedwig.

Comitetul departamentului de Educație: P. Paulini, Șt. Demetrescu, P. Hermann, P. Gaede, A. Wegner, O. Fasnacht, M. Manea. Profesorii vor fi aleși ulterior de către Comitetul de Educație.

Șefii colportorilor pentru: Conf. Muntenia, N. Voinea; Conf. Moldova, Nic. Dorobă; Conf. Transilvania, Nemeș; Conf. Banat, Farcaș.

Colportorii vor fi sub conducerea direcției a comitetului Casei de Editură până la numirea unui șef colportor al Uniunii. Raportul e primit în unanimitate de voturi.

Adunarea se suspendă la ora 6 prin cântarea No. 19 și rugăciunea de Fr. Paulini.

ȘEDIȚA CINCEA.—DUMINICĂ 14 SEPT. 1924 A.M.

Adunarea s'a deschis sub președinția fratelui P. Paulini cu cântarea „Zor deci că vine noaptea” și rugăciunea de fr. Șt. Demetrescu.

Raportul ședinței trecute a fost omis, pentru economisirea timpului.

Comitetul de hotărâri prezintă mai departe,

Hotărârea cincea:

„Având în vedere importanța lucrării misionare a colportajului și faptul că și Colportorii fac parte integrală din corpul misionarilor Conferinței și al Misiunii; hotărîm, că — în caz de boală sau de accidente — colportorilor regulați și activi să li se acorde ajutoare financiare din partea Conferinței sau a Misiunii. Aceste acordări vor fi discutate de Comitetul Conferinței și votate după merit.”

Hotărârea șasea:

„Pentru că solia Evangheliei trebuie să meargă în toată lumea, în care scop o solemnă responsabilitate apasă asupra fiecăruia din membri în această mișcare adventă, de a duce solia prietenilor și vecinilor; hotărîm ca fiecare din noi să aducem cel puțin un suflet la adevăr în cursul anului viitor.”

Hotărârea șaptea:

„Pentru că Domnul a orînduit, ca poporul Său să aducă în tezaurul Domnului zecimi și daruri, așa ca solia să poată fi adusă repede, nu numai în câmpurile noastre, ci și până la marginile pământului: de aceea hotărîm să fim mai credincioși Domnului în aducerea zecimii și să ne silim să ajungem regulat jînta propusă pentru adunarea darurilor destinate misiunii din toată lumea.”

Hotărârea opta:

„Pentru că lucrarea misionară cu revisita specială de toamnă s'a dovedit aducătoare de mare binecuvîntare pentru poporul nostru din toată lumea și pentru că se face și mai simțită nevoia de fonduri din ce în ce mai mult, ca să facem față cerințelor grabnice din câmpurile misionare; hotărîm, ca noi toți să luăm parte cu toată inima la executarea acestui plan și să fixăm pentru anul acesta

jînta de 300.000 lei în total, iar pentru fiecare membru jînta de 75 de lei.

Timpul pentru campania aceasta va fi lunile Noembrie și Decembrie.”

Fr. Read și Fr. Paulini intervin arătînd însemnătatea acestei hotărîri.

Hotărîrea noua:

„Având în vedere, că Școala de Sabat este indispensabilă dezvoltării spirituale a membrilor noștri, recomandăm:

1. Toți membrii Comunităților noastre să facă parte din Școala de Sabat din Comunitate sau din clasele din familii.

2. Să se depună silințe stăruitoare spre a obține o căl mai regulată și punctuală venire a tuturor membrilor în Școala Sabatului.

3. Studiul zilnic al lecțiilor să fie încurajat în toate Comunitățile.

Insistăm în deosebi pe lângă toți lucrătorii să colaboreze în mod cordial cu secretarii acestui departament. Propunem ca jîntă pentru darurile din Școala de Sabat suma de 3 lei de fiecare membru.”

Fr. Read și fr. Paulini dau explicații.

Hotărîrile anterioare sunt primite cu unanimitate de voturi.

Hotărârea zecea:

„Având în vedere îndemnul Scripturii, cari ne invită să predăm corpurile noastre ca jertfe vii, sfinte și bineplăcute lui Dumnezeu.

Având în vedere primejdiiile, pe cari le prezintă azi mîncarea de carne și pește.

Având în vedere, în fine, declarațiile Spiritului Profetic, sfătuim pe toți membrii noștri de a se ocupa serios cu posibilitatea adoptării regimului vegetarian.”

Frații Paulini, Longacre, Read, C. Florescu, I. Stănescu, P. Păunescu intervin, nînd în discuțiune ne arată că această hotărîre nu este o impunere, ci un sfat.

În ce privește alimentația, fiecare trebuie să caute hrana cea mai bună pe care și-o poate procura. Hotărîrea este primită cu unanimitate de voturi, cu mențiunea că folosirea de carne curată în alimentație nu constituie o piedică de a intra în împărăția lui Dumnezeu.

Hotărîrea unsprezecea:

„Având în vedere, că tinerețel este tezaurul prețios, pe care ni l-a încredințat

nouă Dumnezeu și că tineretul reprezintă rezervorul nostru de forță vie;

Noi recomandăm:

1. Să depunem cu loji silințe stăruitoare pentru mântuirea tineretului, iar lucrătorii și conducătorii comunităților — în colaborare cu Departamentul Tinerimii — să ia la aceasta o mai largă și activă parte.

2. În acest scop să organizăm ori unde este posibil Cercurile Tinerimii“.

Hotărîrea e primită cu unanimitate de voluri.

Hotărîrea douăsprezecea :

„Având în vedere silințele pe cari Inalta Cărmuire le depune pentru asigurarea liberii exercitări a drepturilor constituționale, hotărîm a prezenta M. S. Regelui, Ministerului Cultelor, Ministerului de Interne și Corpului II Armală o adresă în termenii celei următoare:

Maestății Sale Regelui Ferdinand I al României

Malestate,

Membrii delegați ai Comunităților Evanghelice ale Adventiștilor de Ziua Șaptea — Români și cetățeni din toate națiunile României întregite — intruniți în adunare generală în București, Str. Labirint 116, dela 9-14 Septembrie 1924, în fericită și binefăcătoare fraternizare, țin să declare, că stăruința lor în lucrarea misionară este ca, prin vestirea Evangheliei, să cheme pe toți oamenii la pacea și armonia realizate prin supunerea din credință față de Dumnezeu, spre a ține poruncile Lui, și supunerea din credință față de Inalta Cărmuire, care veghează la păstrarea legalității; — și astfel să împlinim porunca Domnului Hristos, care zice: „Dați Cezarului cele ale Cezarului, și lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu“.

Potrivit cu marile principii ale drepturilor omului la libertatea vorbirii și a presei, așa pe cum sunt stabilite în Constituția României;

Noi credem, că Inalta Cărmuire este orânduită de Dumnezeu să supravegheze și să conducă în cele cetățenești, iar biserica trebuie să se ocupe cu educația morală și spirituală a poporului, ca astfel toți cetățenii să obțină și să respecte drepturile legale, iar conștiința și cultul tuturor oamenilor să fie deopotrivă apărute.

Noi Adventiștii de Ziua Șaptea din România suntem adânc mulțumitori Maiestății Sale Regelui nostru și Onor. Guvern pentru libertățile constituționale, ce au binevoit a ne garantă. Mulțumirea noastră ne vom sili să o dovedim nu numai prin declararea credinței noastre și prin propagarea principiilor dreptății și legalității în iubire, ci și prin stăruința noastră de a ne dovedi întotdeauna buni și credincioși cetățeni, ca să înlesnim Guvernului Maiestății Sale puțința de a cărmui în pace și legalitate națiunile și confesiunile României Mari, iar noi să arătăm, că merităm și știm să folosim în interesul binelui general libertățile constituționale.

Cu bucurie folosim ocazia aceasta spre a prezenta din nou Maiestății Voastre, atât expresia fidelității noastre față de Dinastie, față de Țara noastră și față de Autoritatea constituită, cât și asigurarea că toți cetățenii Adventiști ai Țării noastre neîncetat se roagă pentru domnia în pace și prosperitate a Maiestății Voastre.

Dumnezeu să binecuvinteze pe Maiestatea Voastră și întreaga Dinastie!

În numele Comunităților,

Predicatorii :

P. P. Paulini
Președinte

Șt. Demetrescu
Ofițer în retragere

P. Hermann

Șt. Kelemen

P. Păunescu
Maior invalid

Fr. Paulini și Longacre intervenind arată că este nobil și necesar ca noi la ocazii de acest fel să salutăm pe cei ce au răspunderea conducerii statelor, făcând cunoscut cu această ocazie sentimentele noastre față de ei, și societate.

Hotărârea se primește cu unanimitate de voturi.

Hotărârea treisprezecea :

„Cu începere dela 1 Ianuarie 1925. Câmpul Misionar Banat, pe lângă Banat și Crișana, va cuprinde și Maramureșul“.

Hotărârea e primită cu unanimitate de voturi.

Hotărârea patrusprecea :

„Pentru că cererile după lucrători sunt atât de presante și necesitatea de misionari bine instruiți este atât de urgentă, și pentru că acum avem o Școală în Uniunea noastră pentru formarea lucrătorilor,

Recomandăm :

1. Predicatorii, Misionarii, Bătrânii Comunităților și Președinții Conferințelor să depună toată stăruința, pentru a încuraja pe tinerii și tinerele din Comunitățile noastre, să se folosească de această bună ocazie și să se pregătească a veni la Școală.

2. Recomandăm, ca tinerii să se con-

sacre Domnului și să caute din toate puterile, a găsi căi și mijloace, spre a veni la Școala noastră“.

Hotărârea este primită cu unanimitate de voturi.

Comitetul de Acreditări prezintă următorul raport :

P. P. Paulini: predicator, Petre Păunescu: predicator ajutor; Florea Dumitru: predicator ajutor; P. J. Gaede: profesor asimilat cu gradul de predicator ajutor, Mihail Manea: lucrător biblic, Elma Gaede: supraveghetoare, în gradul de lucrătoare biblică.

Raportul e primit cu unanimitate de voturi.

Școala Misionară.

Fr. P. J. Gaede citește darea de seamă asupra activității primului an de Școală misionară în România. Inceput cu oarecări dificultăți, s'a terminat prin a fi mulțumitor. Dorința pentru viitor e, ca un număr cât mai mare de tineri să poată frecventa cursurile acestei școli.

Sesiunea se declară închisă și adunarea se încheie cu cântarea unui cânt religios și rugăciunea făcută de fratele P. P. Paulini.

Președinte : P. P. PAULINI

Secretar : D. FLOREA.

Misiunea medicală la granița Tibetană.

Dacă privim rapoartele activității misionare medicale din China de West, găsim că misiunea medicală a tratat în ultimii 5 ani 20.000 cazuri. Intre aceste cazuri au fost multe persoane nevoiașe și lipsite de mijloace.

Tibetanii au puține articole medicale. Din cauza epidemiilor și a diferitelor nemorociri ei suferă foarte mult, mai ales că acestea sunt foarte dese. De aceea ei prețuiesc nespuse de mult tot ce suntem noi în stare a face pentru ei.

În Martie 1923, înutul Tibetului răsăritean a fost bătut de un puternic cutremur de pământ, care aduse pustiire și moarte peste acel mare întins, în care erau situate multe sate și multe colonii. Peste 1500 de oameni și-au găsit moartea acolo, iar alte multe sute au fost răniți. Stațiunea noastră medicală fiind situată la o distanță ce se parcurge în câteva zile, noi ne-am pregătit, ca apoi să venim la locul dezastrului, și să luăm pe răniți la noi. Noi ne-am transportat cu ajutorul caiilor; bagajele și pachetele noastre formau o caravană. După șase zile am ajuns la locul dorit.

Ceeace am văzut acolo eră înspăimântător. Toate casele erau amestecate cu pământ. Aceste case sunt făcute foarte solide, din material greu. Pereții sunt puternici, dușumelele, sau podelele, de lemn, precum și acoperișurile de lemn peste cari mai este pus și un strat de pământ.

Toate acestea prăbușindu-se la pământ, au omorât pe cei ce le locuiau, sau le-a provocat răni grave. În unele mahalale nu rămăsese nici unul măcar în viață, care să îngroape cel puțin morții lor. Am tratat aci câteva sute de răniți și mulți dintre ei ne spuneau cu lacrimi mulțumirile lor. În afară de ajutorul nostru medical ei nu au primit nici un ajutor sanitar dela nimeni.

Misiunea Medicală la granița Tibetului este foarte costisitoare, întru cât toate articolele trebuie aduse dela coasta răsăriteană a Asiei, care este situată la o mare distanță. Totuș lucrarea trebuie întreținută și desvoltată, pentru ca astfel să putem să aducem acestor oameni suferinzi și lipsiți, ajutorul nostru medical, și pentru ca să putem să facem pentru ei mai mult decât am făcut până acum.

Dr. J. N. Andrews.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 37. — 6 Septembrie.

Ioșif încearcă pe frații săi.

Textul biblic : 2 Moise 44.

De memorizat : „Știu Dumnezeuul meu, că cerci inima și că iubești dreptul”. 2 Cronica 29, 17.

1. După ce luă masa cu frații săi, Ioșif ordonă celui ce eră peste casa sa, zicând : „Umple sacii oamenilor cu bucale, pe cât vor putea purta, și pune argintul fiecăruia în gura sacului său, și pune cupa mea, cupa cea de argint, în gura sacului celui mai mic, împreună cu prețul grâului său”. Și el făcù după cuvintele ce i le zise Ioșif.

2. Dimineața luminându-se de ziuă, acești oameni fură lăsați liberi, ei și asinii lor. Ei abiă eșiră din celate, nu merseră departe, și Ioșif zise celui ce eră peste casa sa: „Scoală-te, și urmărește pe acei oameni, și ajungându-i, le zi lor: „Pentru ce ați răsplătit rău pentru bine?” Acela făcù astfel, îi ajunse și apoi îi întrebă pentru ce au luat cupa de argint a domnului său.

3. Frații fură neliniștiți când îi ajunse intendentul. Ei îi spuseră că nu ar avea vr'un lucru de furat. Ei erau alăt de convinși că nici unul dintre ei nu furaseră cupa, încât spuseră: „Acela dintre servii la care se va afla cupa, să moară; ba încă și noi vom fi domnului nostru servi”.

4. „Și curând depuseră fiecare sacul său pe pământ, și fiecare deschise sacul său. Și el căută, începând dela cel mai mare și sfârșind la cel mai mic, și cupa se găsi în sacul lui Beniamin”.

5. Cu inima mâhnită și îngrijorată, frații se reînțorseră în orașul în care se află casa lui Ioșif; și el eră încă acolo; și căzură înaintea lui la pământ. Și Ioșif le zise: „Ce faptă este aceasta ce ați făcut voi?”

6. Și Iuda zise: „Ce să zicem domnului meu? sau ce cuvinte să vorbim? și cum să ne îndreptăm?... Iacă noi suntem ser-

vii domnului meu, așa noi, precum și cela într'a cărui mână s'a găsit cupa”.

7. Inșă Ioșif răspunse: „Departă să fie de mine, ca eu să fac una ca aceasta! Acela într'a căruia mână s'a găsit cupa, acela va fi mie serv; iar voi întoarceți-vă cu pace la părintele vostru”.

8. Apoi Iuda se apropie de Ioșif și îi spuse: „Ascultă-mă domnul meu, lasă pe servul tău să vorbească un cuvânt în auzul domnului meu”. Apoi Iuda vorbi despre tatăl său Iacob zicând: „Noi avem un părinte, bătrân, și un frate, copil al bătrânețelor sale; și fratele lui a murit, și el

Clasa copiilor dela 5—7 ani și dela 7—11 ani din Școala de Sabat a Comunității București-Labirint.

a rămas singur de mumă-sa, și părintele îl iubește pe dânsul”.

9. Apoi Iuda istorisi din nou cum Ioșif dorise ca să-i aducă cu el și pe Beniamim. Și astfel aminti ceea ce spusese tatăl său: „Voi știți, că femeea mea mi-a născut doi copii și unul se duse dela mine, despre carele am zis, că el cu adevărat este sfâșiat; și nu l-am văzut nici până acum; și dacă îmi veți lua și pe acesta de dinaintea mea, mi se va întâmpla nenorocire, atunci cărunțetele mele le veți pogori cu intritare în mormânt”.

10. Apoi Iuda îi spuse lui Ioșif: „Acum dară când eu m'aș întoarce la servul tău, părintele meu, și băiatul n'ar fi cu noi, fiindcă sufletul lui este legat de sufletul băiatului, se va întâmpla, ca el să moară,

când va vedea, că copilul nu este“.

11. Apoi Iuda, credincios făgăduinței pe care o făcuse față de tatăl său, spuse: „că servul tău m'am pus siguranță pentru acest băiat la părintele meu, zicând: „Dacă nu ți-l voi aduce, vinovat să fiu înaintea ta în toate zilele mele“.

12. „Acum dară, rogu-te, lasă pre servul tău să rămână el sclav domnului meu în locul băiatului, și băiatul să se întoarcă cu frații săi. Căci, cum să mă întorc eu la părintele meu, fără să fie băiatul cu mine? să nu mai apuc a vedea întristarea, care ar întâmpina părintele meu“.

13. O mare schimbare se întâmplase în inimile acestor oameni de când Iuda îi îndemnase ca ei să vândă pe Iosif Ismailiților. În loc să se întoarcă acasă ca și cum nu ar fi avut vreo grijă și să părăsească pe Beniamin, atât cuvintele lor cât și faptele lor, dovedeau că ei aveau dragoste față de el și față de părintele lor. Ei se împotriviră cu tărie acestei încercări; și în lecțiunea următoare, vom vedea cum fură răsplățiți.

Intrebări.

1. După ce Iosif luă masa cu frații săi, ce îi spuse servului său să facă? Unde ar să fie așezată cupa de argint a lui Iosif?

2. Când părăsiră frații casa? Ce se întâmplă îndată ce ei părăsiră orașul?

3. Cum se simțiră când auziră ceea ce le spusese servul? Ce îi spuseră ei? Cum își dovediră credința lor că niciunul din ei nu a luat cupa?

4. Apoi ce făcură ei? În ce ordine făcū servul cercetarea sacilor? Unde fu găsită cupa?

5. Unde porniră cu toții? Ce făcură ei în fața lui Iosif? Ce îi întrebă Iosif?

6. Cine îi răspunse? Ce spuseră ei spre a arăta marea lor neliniște și teamă? Câte dintre ei spuse el că vor fi acum servii lui Iosif?

7. Iosif doriă ca toți să-i fie servii săi? Numai de cine avea nevoie să-i fie servii? Ce spuse și față ceilalți?

8. Ce făcū Iuda după aceasta? În ce chip vorbi Iuda despre părintele Său? Ce spuse cu privire la Beniamin?

9. Ce poveste repetă Iuda? Ce reaminti că a spus părintele său? Ce spuse chiar despre Iosif?

10. Ce spuse Iuda că se va întâmpla cu siguranță, dacă nu se va întoarce Beniamin acasă?

11. Despre ce făgăduință vorbi Iuda către Iosif?

12. Ce încuviințare ceru Iuda?

13. Ce dovedi că se întâmplase o mare schimbare în inimile fraților lui Iosif? Ce ar fi făcut ei dacă nu s'ar fi întâmplat această schimbare?

Lecțiunea 38. — 13 Septembrie.

Iosif iartă pe frații săi.

Textul biblic: 1 Moise 45.

De memorizat: „Căci dacă veți fi iertați oamenii greșelile lor, vă va ierta și vouă Tatăl vostru cel ceresc“. Matei 6, 14.

1. Iosif cunoscū acum că frații săi deveniseră mai buni decât fuseseră odinioară, și că ei iubiau atât pe tatăl lor cât și pe fratele lor mai mic.

2. „Și Iosif nu mai putu să se stăpânească înaintea tuturor celorce erau de față, și strigă: „Scoate-ți pe toți afară dela mine“. Și nimenea nu rămase cu dănsul, când Iosif se descoperi fraților săi. Și el plângând înălță vocea sa, și auziră Egiptenii, ba încă și'n casa lui Faraon se auzi.

3. „Și Iosif zise fraților săi: „Eu sunt Iosif; trăește încă părintele meu?“ Dară frații lui nu-i putură răspunde, că se uimiră înaintea lui“. Frații aveau acum o mai mare teamă de Iosif decât avuseseră mai înainte. Ei gândiau că el nu ar mai putea să-i erte vreodată de fapta pe care o săvârșiseră cu el pe când eră copil mic.

4. Și Iosif zise fraților săi: „Rogu-vă, apropiați-vă de mine! „Și ei se apropiară. Și el zise: „Eu sunt Iosif fratele vostru, pe care l-ați vândut în Egipt. Și acum să nu vă întristați sau să vă pară rău, că m'ați vândut aici; că Dumnezeu pentru păstrarea vieții m'a trimis pe mine înaintea voastră“.

5. „Că dejă de doi ani este foamele în țară, și mai sunt încă cinci ani, în cari nu va fi nici arătură nici seceriș... Acum dară nu voi m'ați trimis pe mine aici, ci însuș Dumnezeu, care m'a pus ca guvernator peste tot pământul Egiptului“.

6. „Suiși-vă curând la părintele meu, și ziceți lui: Așa zice fiul tău Iosif: Dumnezeu m'a făcut domn peste tot Egiptul; coboară-te la mine; nu întârziă... și spune-ți părintelui meu toată mărirea mea în Egipt, și toate câte ați văzut; și grăbiți-vă să aduceți pe părintele meu încoace“.

7. „Apoi căzând el pe grumazul lui Beniamin fratele său, plânse; și Beniamin plânse pe grumazul lui. Și el sărută pe toți frații săi, și plânse asupra lor. Și după

acestea frații lui vorbire cu dânsul“.

8. „Când auzi Faraon că au sosit frații lui Iosif, se bucură și spuse lui Iosif să trimeată care spre a aduce pe copilașii cei mici, pe soțiile fraților, și pe tatăl lor, Iacob. Ei se întoarseră acasă cu multe daruri atât pentru părintele lor cât și pentru ei“.

9. „Și se suiră din Egipt, și veniră în Canaan, la Iacob părintele lor; și-i spusă zicând: Iosif trăește încă și este guvernator peste tot pământul Egiptului; însă inima lui rămase neatinsă, căci nu-i credeăpe dânsii“.

10. „Dar spunând eit oate cuvintele câte le zise Iosif, și văzând el și carele, pe cari le trimese Iosif, ca să-l aducă pe dânsul, reînvié spiritul lui Iacob, părintele lor. Și Izrail (Iacob) zise: Ajunge atât! Iosif fiul meu trăește încă; ducemă-voiu și-l voiu vedea pe dânsul înainte de a muri“.

Intrebări.

1. Ce află Iosif acum, cu privire la frații săi? Pe cine iubiau ei și cui purtau de grije?

2. Ce nu mai putu Iosif să-și stăpânească? Pe cine trimese afară din cameră? Ce făcu el după aceea? Cine vazu plânsul său?

3. Ce spuse Iosif către frații săi? Cum se simțiră ei când auziră ce le spusă? Din ce pricină ei erau acum cu mult mai temători, înaintea lui Iosif, decât fuseseră mai înainte?

4. Cum îi incurajă Iosif? Ce le spusă din nou despre el însuș? Ce lucru vroiu ca să-i facă să simtă? Cui îi aduse slavă pentru locul în care îl auzesă?

5. Ce spusă Iosif cu privire la foamete? De cine știă că a fost trimes în Egipt? Ce loc de cinste îi fu dat?

6. Ce le ceru el ca să facă în grabă? Ce aveau să spună tatălui lor? Unde aveau să se coboare?

7. Cum își arată Iosif iubirea față de Beniamin și față de toți ceilalți?

8. Când regele Faraon auzi că sosiră frații lui Iosif, ce îi spusă lui Iosif ca să facă? Cu ce îi trimese Iosif ca să se întoarcă acasă?

9. Când ajunseră din nou în Canaan, ce îi spusă tatălui lor? Pentru ce rămase neatinsă inima lui Iacob?

10. Ce făcu spiritul său îndată ce îi spusă? Ce le spusă apoi Iacob?

Lecțiunea 39. — 20 Septembrie. Recapitulație.

Textul biblic: 1 Moise 24 până la 45.

De memorizat: Reamintirea versetelor din cursul trimestrului.

1. Abraam, nevoind ca fiul său Isaac să ia vreo femeie din țara Canaan, ai cărei locuitori erau idolatri, trimise pe servul

Clasa copiilor dela 11—15 ani din Școala de Sabat a Comunității București-Labirint.

său credincios Eliezer înapoi la vechea lor locuință din Haran, spre a găsi o femeie pentru Isaac. Dumnezeu călăuzi pe Eliezer, și Rebeca merse împreună cu Eliezer până în Canaan, și Isaac o iubi, și ea deveni soția sa. 1 Moise 24.

2. Isaac și Rebeca, avură doi copii, pe Esau și pe Iacob. Esau eră cel mai mare, și din această cauză el ar fi avut o binecuvântare mai deosebită pentru dreptul de întâiu-născut. Esau nu dădea o prea mare valoare acestui drept de întâiu-născut, însă Iacob o doriă. Intr'o zi pe când Esau eră flămând, el vându lui Iacob dreptul său de întâiu-născut, pentru un blid de linte. După câțiva ani, Rebeca plănuiu împreună cu Iacob, să înșele pe Isaac, astfel încât Iacob primi binecuvântarea care îi aparținea lui Esau. 1 Moise. 25, 27—34; 27, 1—40.

3. Esau fu foarte necăjit. Deaceea Iacob își părăsi casa și merse să trăească cu unchiul său Laban. Pe drumul său, părăsit și sbuciumat de teamă, se culcă jos spre a se odihni, punându-și drept

căpătău, o piatră. Dumnezeu îl dădu un minunal vis, care îl mângăie foarte mult. 1 Moise 27, 41—46; 28.

4. Iacob lucră șapte ani pentru unchiul său Laban, spre a-i da ca femeie pe Rahela; însă la sfârșitul acestui timp, îi fu dată Lea în loc. Apoi el munci încă șapte ani, pentru Rahela, pe care o iubiă din inimă. El mai rămase încă șase ani, slujind pentru plată. Apoi Iacob își luă femeile sale și copiii săi și turmele sale și porni să se întorcă în Canaan. Când auzi Iacob că Esau venea împreună cu o ceată de bărbați plătiți, spre a se bate cu el, se rugă lui Dumnezeu o noapte întregă. Dumnezeu binecuvântă pe Iacob, și împută inima lui Esau, astfel încât când se întâlneau, ei plânseră și se sărutară unul pe altul. Apoi Iacob își făcu locuința sa în țara Canaanului. 1 Moise. 29, 1—20; 31, 1—3, 17, 18; 32; 33; 35.

5. Iacob avu doisprezece fii însă, iubea pe Iosif mai mult decât pe ceilalți. Din această pricină, frații lui Iosif îl urau. Iosif visă două visuri cari făcură ca frații săi să-l urască tot mai mult. Pe când ei erau departe de casă, ei socotiră să ucidă pe Iosif, însă la urmă îl vândură la niște oameni cari mergeau spre Egipt. Ei făcură pe tatăl lor să creadă că Iosif a fost omorât de o fiară sălbatică. 1 Moise 37.

6. Iosif fu cumpărat de către Potifar, anul din ofișerii regelui, dându-i grija întregului său avut. Mai târziu fu învinuit pe nedrept de faptă rea, și fu aruncat în închisoare. În timpul acela, spuse înțelesul visurilor mai marilor cuparilor regelui și mai marilor pitarilor. Doi ani mai târziu trimise după el spre a-i spune deslegarea la două visuri cari îl nelinișteau. 1 Moise. 39, 1—6, 17—23; 40.

7. Iosif spunea lui Faraon că Domnul cunoaște însemnătatea visului. După ce auzi visul, Iosif spune că vor veni șapte ani de belșug și apoi șapte an. de foamete. Faraon puse pe Iosif ca să fie întâiul în împărăție după el, și să adune hrană în toată țara în timpul celor șapte ani de belșug. Când veni foametea, locuitorii din Egipt și de prin alte țări veniră la Iosif după hrană. 1 Moise. 41.

8. Când Iacob auzi că se găsește grâu în Egipt, trimise pe fiii săi să cumpere grâu, oprind pe cel mai tânăr, Benjamin, acasă. Iosif cunoscu pe frații săi când veniră și se plecără înaintea lui; dar ei nu-l cunoscură. Ca să îi încerce, Iosif puse pe Simion în închisoare, și spuse celorlalți să aducă pe fratele lor cel mai tânăr, când vor veni iarăși. Frații erau foarte turburați; și când găsiră în sacii

lor banii pe cari îi plățiseră pentru grâu, se înspăimântară. 1 Moise 42.

9. Când grâul pe care-l aduseseră frații eră pe terminate, plin de îngrijire, Iacob lăsa pe Benjamin să meargă în Egipt. Ei au fost cu toți invitați ca să ia masa la guvernator acasă, și erau foarte voioși când, după puțin timp plecară cu Benjamin și cu Simion spre casă. Dar curând după plecarea lor, servii lui Iosif îi opriră și allară în sacul lui Benjamin cupa de argint din care bea stăpânul lor. Ei se întoarseră la Iosif și Iuda se oferă să rămăie el ca sclav dacă s'ar da libertate lui Benjamin să meargă acasă la tatăl său. 1 Moise. 43; 44.

20. Când Iosif văzu cu câtă duiosie iubesc frații pe Benjamin, înțelese că ei se schimbaseră foarte mult. El li se făcu cunoscut, iar ei erau foarte uimiți. El îi rugă să meargă foarte repede acasă, și să aducă pe Iacob în Egipt, cu tot ce avea. Iacob cu multă greutate putu să creadă ceea ce îi spuneau fiii săi despre Iosif; dar când văzu carele pe cari le trimisese Iosif, zise: „Iosif fiul meu trăește; voi merge să-l văd înainte de a muri“. 1 Moise 45.

Întrebări.

1. Ce doria Abraam să nu facă Isaac? Ce plan trebuia să fie urmat spre a se găsi o soție potrivită pentru Isaac?

2. Numește pe cei doi fii ai lui Isaac și Rebeccei? Cui urmă să revie dreptul de întâiu-născut? Ce făcu Iacob spre a câștiga dreptul de întâiu-născut și binecuvântarea tatălui său?

3. Ce trebui să fi că Iacob din cauza mănecii fratelui său? Cum a imputernicit Domnul pe Iacob în drumul său spre Haran?

4. Câți ani a trebui să lucreze Iacob pentru Laban epre a avea pe Rahela de soție? Cum a fost desamăgit? Ce făcu Iacob după aceea? Câți ani slujii el pentru plată? La sfârșitul acestui timp unde plecă Iacob? Pe drum cum eră inima sa? In ce chip stăruitor îl căută Domnul? Care fu rezultatul?

5. Câți fii avea Iacob? Pe care îl iubiă mai mult? Pentru ce îl urau frații lui Iosif? Ce lucru se gândiră să facă? Ce făcură ei? Cum înșelară ei pe tatăl lor?

6. Ce se întâmplă cu Iosif când fu adus în Egipt? Ce întristare veni asupra lui? Ce făcu pe rege ca să-l cheme la sine?

7. Ce spuse Iosif lui Faraon cu privire la Dumnezeu? Ce spuse cu privire la deslegarea visurilor regelui? Ce loc îi fu dat lui Iosif? Ce trebuia să facă spre a se pregăti contra foametei?